

Một sự va chạm có thể làm đỗ vỡ hết:

*Chớ để mộng vỡ mơ tàn... dịu dàng
Đừng cho không gian đựng thời gian*

Mà nhạc sĩ Phạm Đình Chương đã đưa vào cung bậc (nhạc khúc Thương Tình Ca).

Còn táo bạo hơn, thi nhân muốn chặn đứng tuần hoàn ý hẳn muốn ngừng mãi trong cái thời gian không ký ức:

*Ai đâu trổ lại mùa thu trước
Nhặt lá lấy cho tôi những lá vàng
Với cửa hoa tươi muôn cảnh?
Về đây đem chấn nẻo xuân sang!*

Mà vẫn hoài công vì trực tuần hoàn vận chuyển, vụn vụt như sao băng:

*Chao ôi! Thu đã đến rồi sao!
Thu trước vừa qua mới độ nào!
Mới độ nào đây, hoa rạn vỡ
Nắng hồng choàng áp dãy băng cao*

để rồi không khỏi vươn sâu gợi những tàn phai:

*Thu đến đây! Chù mới nói răng?
Chù đây buồn giận biết sao ngăn?
Tim cho những cánh hoa đang rụng
Tôi kiếm trong hoa chút sắc tài!*

Hôm nay nữa một mùa xuân vĩnh trú đang về. Thêm một mùa xuân của trời đất cũng là mất một mùa xuân nhân thế. Trở về trong thời gian tuyệt đối, không vướng hoàn cảnh, không bận ưu phiền vẫn là giấc mơ trần thế của thi nhân và cũng có lẽ của người đời:

*Hãy cho tôi một tình cầu gió lạnh,
Một vì sao trơ trọi cuối trời xa!
Để nơi đây, tháng ngày tôi lẩn tránh
Những ưu phiền, đau khổ với buồn lo! □*

Tinh hoa dân tộc

BÙI ĐỨC HỢP

Hết lần hè về, Cộng đồng Việt Nam hải ngoại lại được báo chí Hoa Kỳ khen ngợi các em học sinh Việt Nam xuất sắc với thành tích Thủ khoa, Á khoa, Top Ten, Top Twelve,... ở các Trường Trung Học như Mariam Abramson, Jefferson, Bonabel, Immaculata, Buras, Sarah T. Reed,... Các em đã làm vinh danh cho Quê mẹ và là niềm hân diện cho dân tộc.

Những giải nắng hồng chưa kịp tắt trên hồ Pontchartrain mênh mông thơ mộng và Hội Trường UNO (Kiefer UNO Lakefront) vĩ đại, những học sinh, phụ huynh học sinh, quan khách, đang tấp nập bước vào hội trường để tham dự lễ tốt nghiệp của Trường Sarah T. Reed. Trên sân khấu danh dự hôm đó (23-5-1993), ngoài phần quan khách và giáo sư, điểm nổi bật nhất không những Thủ Khoa, Á Khoa là các em học sinh Việt Nam mà cả Top Twelve là CON DÂN VIỆT. Chúng tôi không ngăn được xúc động khi nhìn lên hình ảnh của 12 ngôi trên khán đài danh dự toàn là con cháu Bà Trưng, Bà Triệu. Trai thì thông minh tuấn tú. Gái thì anh thư diễm lệ. Nhìn các em như biểu tượng của một nước Việt Nam kiêu hùng và nhớ lại lời của xương ngôn viên trẻ tuổi Hoàng Dung:

“Đến một lúc, dù ở bất cứ nơi đâu, người dân Việt cũng có thể kiêu hãnh ngẩng đầu cao trả lời: VÀNG, TÔI LÀ NGƯỜI VIỆT NAM”

Sự thông minh tiềm ẩn và nét tinh anh mặc khải trên khuôn mặt các em không phải tự nhiên mà có, mà là kết tinh

di truyền của một dân tộc với gần 5000 năm Văn Hiến. Người viết xin nhấn mạnh, Top Twelve toàn là học sinh Việt nói lên nhiều hơn sự thông minh của giòng giổi Việt, vì không phải là một người “may mắn” thủ khoa mà là một tập thể trí tuệ. Người bạn tôi ghé vào tai tôi:

“Hôm nay không phải là LỄ MÃN KHÓA mà là LỄ VINH DANH CON RỒNG CHÁU TIÊN”

Tôi như sống trong mơ, khi Lê Xướng Danh bắt đầu, ô hay sao Last Name những em đậu cao toàn là Lý, Trần, Lê, Nguyễn. Sao tôi không nghe, dù một tên thôi có âm hưởng Johnson, Jefferson, Smith... Ngỡ ngàng đến với chủ lấn khách.

Cái định của buổi lễ hôm nay lại là bài diễn văn của em LÊ THI, Thủ Khoa, đọc trước ban giảng huấn, phụ huynh, quan khách và các bạn đồng khóa. Với mái tóc dài thoát tha cổ truyền của một cô gái Việt, em Lê Thi duyên dáng, xinh đẹp như công chúa trong truyện thần thoại tiến lên bục diễn đàn. Hơn 3000 người chăm chú nhìn cô như một hấp lực phi thường. Đèn quay phim, đèn chớp nháy của máy chụp hình thi đua ghi hình ảnh trang trọng này. Cô gái Việt nhỏ bé đã chế ngự cả một Hội Trường rộng lớn. Với giọng Anh Văn như dân Mỹ chính tông, khi trầm hùng, khi thánh thót, tất cả như thôi miên người nghe từ đầu đến cuối. Cô đã nói cho TUỔI TRẺ phải chọn một trong hai con đường:

– Một con đường có nhiều dấu chân người đi trước, nói khác đi con đường vinh thân phi gia, an phận thủ thường.

– Con đường thứ hai phải tự khai sơn phá thạch, san bằng chướng ngại vật mà đi. Đó là con đường thử thách, sáng tạo, dấn thân hay nói khác đi con đường tuổi trẻ hôm nay.

... Each of us is only one traveler, and we can't take two roads-we have got to travel one at a time. Right now I want all of us think for a couple of seconds about which road we will take, will it be the one all filled with grass and want some wear, or, will we choose the one that has the beaten trail with wear on it? If you choose the one with wear on it, I think you should think again! Cause at the end of the road, you'll probably face the same think or problems of the many people who walked that path before you then at the end all the wishing in the world will not bring you back to the diverging road. If you choose the one with the grass covering it then good... be like the lawn mower and cut out your own path. You will sweat and shed tears but as the ages in the 21st century pass, you'll look back and not have to wonder how it would have been, and that will make all the difference..."

Có ai ngờ trong vóc dáng mảnh dẻ, đoan trang của

“người con gái Việt Nam da vàng” lại chứa đựng những ý nghĩa sâu sắc chẳng khác nào như bài hịch của nữ tướng đọc trước ba quân. Tình ca của Phạm Duy lại đến với tôi trong lúc này:

“...Tôi yêu những anh hùng của ngày xa xưa, Lý, Lê, Trần và còn ai nữa, những anh hùng của một ngày mai...”

Các em đang ở trước mặt tôi là những “anh hùng của một ngày mai” đấy. May mà có các em để tôi còn tìm được bóng mát của cuộc đời ty nạn. May mà có các em để tôi còn dám mạnh dạn thừa: “Vàng, tôi là người Việt Nam.”

Lê Thi còn trẻ lắm, ngày 30 tháng 4 năm 1975, Lê Thi mới sinh được 2 ngày, còn đỏ hỏn trong vòng tay mẹ để rời bỏ quê hương tìm đường lánh nạn. Với 18 tuổi đời, quê hương chỉ trong trí tưởng tượng mù khơi, Lê Thi vẫn nhận mình có một tổ quốc Việt Nam. Các bạn trong Top Twelve cũng vậy, phần nhiều sinh ra và lớn lên trên phần đất này. Ông bạn của tôi cứ lo lắng không biết Thi và 11 em Tân Khoa Top Twelve có nói được tiếng Việt không? Nhưng khi tiếp xúc với các em mới biết các em rất giỏi tiếng Việt vì được sống trong cộng đồng Việt Nam - Khu Phước Tịnh Viễn Tây. Riêng Lê Thi nói tiếng Việt có hơi pha âm điệu Quảng.

Được hỏi về dự định tương lai, Lê Thi cho biết sẽ theo ngành dược khoa và ước mong một ngày nào đó được trở về phục vụ đồng bào tại quê nhà khi sạch bóng Cộng Sản. Cha mẹ Lê Thi là ông bà Lê Trọng Kim và Lê Thị cho biết em được học hành như ngày nay là nhờ công dưỡng dục của cha mẹ vì cha mẹ đã làm 2, 3 jobs để có tiền cho đàn con ăn học. Thi là con út trong gia đình, có 2 anh trai, một đã tốt nghiệp Đại học, và một đang theo ngành Điện tại UNO.

Chúng tôi thường tâm sự với các bạn trẻ: “Ngày xưa, con ông cháu cha mới được xuất dương du học, ngày nay hàng hàng lớp lớp là du học sinh, còn gì may mắn cho bằng. Hơn nữa các em còn có cả gia đình bên cạnh chăm lo cho các em, nên các em hãy cố gắng mà học. Tuổi trẻ là niềm tự hào của đất nước. Các em là những tinh hoa của dân tộc. Vận mệnh của tổ quốc nằm trong tay các em, xin các em ý thức điều đó.” Sau cùng, xin ân cần tặng những bông hồng tươi thắm nhất đến cho Lê Thi, 11 em Top Twelve và các em thủ khoa, á khoa trong vùng.
□

